

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njech ty spěwaš
Swěrnje džěłat
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će.

• Serbske njedźelnske łopjeno. •

W Budyschinje, 26. augusta 1923.

Wudama ho kóždu hobotu w Smolerjez knihciziczerńi a płaczi sčtwórtlětnje 200.— hr.

13. njedźela po swj. Trojicy.

Zap. skutki 14, 8—22.

Našch luby Sběžnik je nam přichirnanje wo jstwowej roli powjedat. Sšymjo je Bože słowo, a tole šymjo je dobre. Rola je čłowěska wutroba. Wšchelaki je wuspěch abo wunosć wu-
křeteho šymjenja. Na šymjenju to njemóže ležec. Leži pak šnano na njesepečzi šyjerja, to reka čłowěskeho? Šsobu žyłe wěšće. Ale ja to ničo njemóže, ani najwustojnišči šyjet, so a hdyž njeje wutrobina rola khmana. Kał spodžiwne je měnjenje wěštych ludži, so je Bóh na tym wina, so je tał malo wuspěcha widžec. Wot přichirnanje Božeho słowa! Wuczinjenje tola je, so ma Bože słowo pičeze někaiki wuspěch. Moje słowo nje-
durbi ho próidne wróžic, praji Bóh. Widžimy to tež na džehn-
škej stawisnje. Čłowěkojo Božu móž a přichirnanje derje šocžuwaja. Ale wšchal jara wšchelako. Šedžubimy na to, a to
tež próstwu kóždu šam ja ho: Njech šym twója dobra rola, šo-
łowana k płódnosći!

Kał wšchelako ho Boža móž a blisłosć šacžuwat.

Wot tych, kotřiž

1. Wěrneho Boha nješnaja.
2. Wěrneho Boha šnacž nočžedža.
3. Wěrneho Boha šnaja a lubuja.

Šapóštot šwj. Pawoł běšče w Šystrje wboheho, wot džě-
čatštwat šem khromeho čłowěka, kiž njebě ženje šhodžil, w možu
Božej wustrowil. To běšče bylo wopočasmo wěrneho, žiweho
Boha a jeho možu. Wulki bě hjes džitwa šacžisčez tehle škutka
na póhanšči lud. Měnjachu, so šu bohójo šam: k čłowěkam na

šemju přichirli, kaž hižo ras, tał šebi po bašni powjedachu, hdyž
běšchtaj bohaj dweju čłowěkow, kotraž jeju lubje hospodowasch-
taj, jara bohacze wobdariloj. Nětko bě ho tajki džiw druhi ras
štal, kaž běšče žyłe šawnje widžec. Wješele a radošez wšchu-
džom knježesche, měšnik póhanšči přichirjedze hižo woły k wě-
žami wupřisčene a chžysche je woprowacž. Špodžiwamy ho nad
tajkim čzinjenjom, a tola ho radšcho nješmeli špodžiwacž. Póha-
njo, kotřiž wěrneho Boha nješnaja, hinał njemóža. Čłowěka
wutroba něščo trjeba, k čemuž by ho modlika. Njeje-li to Bóh,
dha je přichibóh. Dže-li wěra k duržemi won, přichindze přichiwěra
k wóknom nuts, ludowce šlowo rjeknje. Je to nam tał nješnate?
Ščto wuczi naš přěnja šasnja: Njedyrbišch žanych druhich kóhów
mécž přichirni? Wěšo šebi póhanjo džehnšnišeho čžača žanych
tajkich přichibóhów wjazž njecžinja kaž čzi přjedawšich čžačow,
ale po wěžy je jich čzinjenje runje šamšne. Šdyž na přich. Bóh
do čłowěskeho žiwjenja přichima, njeje to ja džehnšnišeho póhan-
škeho „šchescžana“ Bóh, ale někaiki přichipad, wošud abo kaž jo
hewat mjenuje. Wbo hdyž wontach Bože žito rošče, šezže, šrawi,
dha je to ja džehnšnišeho póhana „natura“, kiž te čžiri. Wo
šlupikóžtych řeczach, šchescžijana njedostojnych, přichir njemjedrach
abo šliwřach atd. mjelcžmy. Mjelcžecž pak nješněmy, ščtož
wěšte, tež dženkša hiščeze jara roššchěrjene přichiwěry nastupa
kaž tu: Temu a tej, wošobje wbohemu škotej, šu nacžinili. Wbohi
přichiwěrimy ludo! Njeměšch, so pižane šteji: Ščto móža mi ludžo
čžinicž? Šaj, wěrnó je: Šajkiž je ščto, tajki je jeho Bóh! A
šajku čžezč a šhwalbu wopruje póhanšči šwět dženkša čłowěkam:
Přjedy šralam a wječham, hnadnym knješam a knjenjam, dženkša
hiščeze wumjelžam a wucženym! Šaž šludny běha lud ja taj-
kimi, kotřiž jemu wšcho móžne lubja a malo džerža! Šajke šhwa-

lobne słowa so trzebaja, hdyž tu nekajti rěčnik, tam nekajta spěwačka wustupi. Tajkich ludži rěč placzi ja ewangelijon. A kak dha tež tu a tam w zyrkwi? Njeplaczi tam druhdy cžlowje-ske słowo wjazy hacž Bože? A njeteci najwjetšchi pschibóh husto w naš hamych? Kak krahnje daloko bny tola my kšesecžienjo husto pschischli! Je kaž pola póhanow, kotsiž wěrneho Boha njesnaja.

Alle kak dha tam, hdyž dyrbjeli jeho snacz? Tajkich bē jich tež w Dystrije! Eswoj. Pawol jim mózne předomanje dzerži wotym, kak njeje so Bóh bjes hwědčenja wostajil, potajkim kak je so sjewil. A kak krahnje a wěste je tole jeho žiwjenje! Slej, nje-bježa pschipotwjedaježe jeho cžesč, abo: Sčtó mětram pucže wotméri? Sčtó j njebjež desčezil dawo? Sčtó klin tej semje wotewri, so by naš zohnowaka? A ludow a ludži wozjenje? A nasche hwědomanje? A Bože sjewjenje w jeho hwjatym słowje a wošebje w tym, kiž praji: Sčtóz mje widži, tón widži Wótza? Woprawdže, hdyž je sčtó snaty, dha našch Bóh! Alle cžim hórje, hdyž jeho nochzedža snacz. S widžazymaj wóčłomaj nochzbež widžecž a se kšischazymaj wušchomaj nochzbež kšischecž, to je hrěch, a to je potom tež hrósbny hrd: Seže nochzpli! A sčtóz j woprědka njecha, tón skóncžnje je wjazy njemóže! Cžlowjelojo potom skóncžnje wjazy njewjedža, cžej j su a sčtó chzedža. Wšimi dženšnišchu stawišnu: Sabny je džiw, na šromym cžlowjeku cžinjeny, nimo je sahorenosč ja Božeru póbłow, hamžni ludžo, kotsiž prjedy wěny hotowachu, chzedža nětko kanijenje mjetacž; skótnikaj staj, kiž so prjedy bohaj bjež sdašhtaj. Tu widžišch njewobstajnosč bjesbóžnych, wěrneho Boha snacz njechaznych wutrobow. Je nam to wscho njesnate? Na palmowej nječeli: hostana; cžichi pjatk: kšičižuj jeho! A dženža? Kšesecžienjo so mjenuja, ale Šhrystuža pschescžehaja! Sčezepłimi su pschecžiwow wschemu móžnemu, wěsčji ludžo móža rěčecž a wšacž, sčtóz chzedža, wošebje so lubi, hdyž pschecžiwow kšesecžanštwu a zyrkwi dže. Haj, kak krahnje daloko bny tola my kšesecžienjo pschischli!

Kak žyle hinaschej hwj. japoschtolaj! Ludži kšwalenje a sławjenje jeju njemyli. Wšchaf hwj tež hwjertnaj cžlowjekaj runje jako wy, tak rasnje prajitaj. Wěstaj, so modlonje Bohu hamemu kšuschu, temu, kiž je ham prajil: Kochu hwjowu cžesč žanemu druhemu dacž ani hwjowu kšwalbu pschiboham. Pschecželjo, kak žyle hinaš dyrbjalo j nami stacz, bychmy-li tež my tak cžinili kaž tam japoschtolaj! Měnjtu, so to njebē dobre, na psch. jašo w spocžatku wójny, w cžahu wulkeje sahorenosče, wěšty pēhnječ naschemu ludu spěwašche: Psched tobu, moja Měniška, na koleni padam. Jenu, kaž tym, kiž su so po nim měli, je so ieschlo po snatym słowje: Sčtóz so ham pomyschuje, tón budže poníženy. Dofelž ponížnaj temu cžesč dawataj, forremuž cžesč kšuschu, móžetaj hwj. japoschtolaj tež tak rjenje wěrneho Boha pschipotwjedacž, kiž je njebjo a semju a morjo iežinil, kiž je nam wjele dobreho dal, j njebjež dele desčez a plódně cžahy, a napjelnil se žiwnosčju a wješkofosčju nasche wutrobny, móžetaj j tym pak tež napominacž: Lubu ludžo, pschuwobroczeže so wot wopacžnych bohow k žiwemu Bohu, widžicže wšchaf, sčtó wot njeho namoj, kšufu wulku móž, so móžemoj dobrotu cžiniecž w jeho hwjatym mjenje. Wot wopacžnych, mormych, pschibohow njemóžecže nicžo mēcz a tehodla tež nikomu nicžo dacž. Tam stoji tó.a, kiž bē prjedy šromny, hleježe, kak wješkoty móže wón bjež! Dženža bychmy prajili: Hleježe wšchitkich tych ludži, kotrymž hwjězachmy žiweho Boha pschipotwjedacž, w nowej mozow: Prjedy bēchu šrudne, nětko su polni nadžije a troschta. Sžylš sčez wšchaf hamu njemóžemny, ale pokasacž na teho, kiž jo hamóže, to móžemny, to dyrbimny. Abó nawopak: Sčtó dha je njewēr dofonjaka se hwjowim hanjenjom a wužmēschowanjom? Je wona ani jenu

jenicžku wutrobu troschtowaka, jene jenicžke wóčłw jašo radostne sežinika? Je wona ruzy wotewrjaka k wješkolem dawanju, k pod-pjeranju we wšchelatich nusach? A hšicže je: Kak pylny je tola hwj. Pawol w cžezpjenjach, wot njepšchecželow jemu nacžinjenych! Psched cželnej hwjercžu Bóh je šwarnuje, a tež psched hojosčju, wjele bóle jeho wuhotuje j nowej mozow, so by tež pod šlym šahadzenjom njepšchecželow Božemu kraleštwu kšučil a ja njo dželat. Njebježa wotewrijene nad hwjowu wjedžo a widžo wón předuje, so bychu wěrni hwjerni wostali we wěrje, a so manny psches wjele štyškofosčow do Božeho kraleštwu hieč. Mošy na jemi, ale wutrobu w njebježach, to jeho, to Bóh dal tež nasche hežlo, dofelž wěrneho Boha snajemy a lubujemy. Tak njech wšchitzy wošebje w cžestim, fruthym cžahu Božu móž . bliskofčjacžiwamy! Tuž kšwalbu Bohu hamemu! Hamjen. M. w B.

Ž n ē.

Žnjowu cžah kšwata se kóuzej, z najmjenšcha ja žitne žně. Žně, je to tola něšchto wošebne a wošebite, sčtóz nam tuto mjeno „žně“ praji. Kšlo mozow dyrbi to hwjowu dofonjecž, prjedy hacž tu to majch kšicžil Božeho kšlěba psched tobu! A kak pēhnje a wuměrnje dyrbi to jeme j druhim wuškutkowacž to hwjowu! Nješmē tu žana móž a žane jenotliwe dželo wuwostacž. Sžlón-žo dyrbi j dalokeje dalokofeže hwjowu cžoplotu kšacž, so by tu we hwjowim šornjatu drēmazu móž šbudžilo k žiwjenju, jeje hwjowu dyrbi so roslēhacž na wšcho, sčtóz kopješka a kopješka ma, so by w tutej njewuměrnje wulkej a džiwow polnej selenej šabrizy te šhrišny, kotrež rostliny j korjenjemi je semje hromadža, pschedželako do zyruby, kotruž rostliny trzebaju k sežiwjenju. A j dalokeho morja dyrbi to woda k wšchofosčam do powětra so šbēhacž, dyrbi so w mrocželach a mrocželkach, w kšlónčnych pruhach kolebacž a so pschewobrocžicž do desčezila plódněho a wšchewjazeho. A powětrowy pschifryw, kotruž to tak hacž do wul-lich wšchinow našchu žyru semju pschifrywa a wobdawa, dyrbi so hibacž we wětrach a we wšchorach, so by pschewurak mrocžele tak, so by woda morja wotrepila kšuch semju. A na jemi deleka dyrbi roscž a bywacž wjetšche a dlěžiche to šhwjelzo, dyrbi so kšowacž j kšobami, kotrež w šebi kšowaju 40 haj 50 kšocž telko kšobastwa, telkož bu do semje položene; a w kšobach se šornjatu, kšocžde hamo ja šebje šchazkomorka, mufowa komorka!

Mjes tym so so tute džiwne wězy stawaja, a do žyła, so onchu so to halle stawacž mohle, hwjercži so nascha semja bjes pschecžacž hamo wokoło šebje, so by rostlina byla wodnje pod džiwny škutkowazym wšiwom Božeho kšlónza, so pak by byla w rozy šašo wušchowana psched nim; by tola pschewjele kšlónčnych pruhow jej bylo k škazenju. S dobom dyrbi semja bjež duzy po dalokim, dalokim pucžu wokoło kšlónza, so bychu kšlónčne pruhi po cžahach tak a hinaš so k nej pschibložowale, to reka, so by so tu mēnjalo nalēczo a lēczo a nasyma, doniž njepšchitješy igma a cžimwota šymškeho cžaha pschewuraku a wotpocžinil po pilnym njepšchewazym džele; semja móže wotpocžowacž, nowych mozow nabywacž ja nowe nalēczo.

Kšlo to tych džiwow dofolo wokoło naš! A jašo: byli jedyn j nich wuwostal, njebychmy ani kuska kšlěba jēčž mohli.

„Sčtó, šnježe, wupowjedacž móže, te džiwny, kiž ty dofonjesch!

Čži dyrbi rót a wutroba džak ja to dacž cžah žiwjenja!“

Hebr. 13, 5 a Ps. 37, 19.

Wěšch, sčto to tam steji w liscje na Hebrejskich w 13. stawje w 5. sčtucžy? Něšcto, sčtož dyrbjal nětkole w tutym našim čašu kóždy wjedžec, runje kaž tež to, sčtož w 37. psalmje steji w 19. sčtucžy. A wěcže je jich tež mjes našim Eserbami došč, kotřiz mohli so pschitowaršchicž Kšesčijanzu, kotraž to sežehowaze powjeda:

„Ja cze nochzu wopušcžicž ani nihdy cze skončicž a we hlodže budžecze wy našhčeni“, tute slubjenja hny my w poslednich lětach bohacze našhoni.

Bóh Snjes je naš pucže jara wulkeje czešwicže wodžik. Esny tji kotry se swojej 78 lětnej macerju hromadže žive; najmlódscha je hižo na 3¼ lěta czežto khora. Přenjej lěcže jeje khoroščje móžesche našcha macž ju hišcže hladacž, a mój dvě móžachmój jaslužicž. Ale nětko psched 1¼ lětom bu tež našcha macž khora a leži nětko hižo tak doľho. Moja kotra dyrbjesche nětko domach wostawacž a khorej hladacž. To praschenje naš nadbehowasche: sčto nětko? Kač to pschětrajemy? Tola pač k czežicž a se khwalbje našcheho Ebožnika dyrbinu nufnatwacž: Sáč žem je wón nam pschepomhač; wón džiwuje pomha, tak so dyrbinu husto psched nim stejo wostacž a so k njemu modlicž.

Jako bu do hód drohota wjetšcha a wjetšcha, prajachmy žebi, so drje budža to prawje žrudne hody lětka, tola, kač je to tón Snjes nad nami tak jara derje cžinil, je naš tak bohacze wobdaril, so našcha luba khora kotra praji: „Je tak, jako by njeby wysche naš wotewrjene bylo!“ Ach, kač husto žu nam wrajili: „Ja buch smutškonje tak wabjenu, ja dyrbjach ras k Wam pschincž!“ Njeje tole něšcto wulke, so naš Snjes tak na naš spomina! Runje w horju a žrudnje šhonimy, kač žylneho Wumožnika mamy, a so móže we wšchěch nuřach pomhacž, njech tež my cžlowjekojo nihdže žaneje pomozu njewidžimy. Haj my žměmy našhonicž, sčtož k šhěrlušchom spěwamy: „Sdyž pschindže nusa, šchiz a sčtoda, dha je Bóh pschi nim k pomozu!“

Tole chych wupowjedacž, so bych mojeho Ebožnika khwalika a czeščika; bych mohla hišcže wjele, wjele powjedacž, chychli wšcho domupowjedacž, sčtož naš Snjes nad nami cžinil, niz jeno psches šwonškonu pomoz, ale tež psches to, kač je žo nam na našchej khorej žotije pschekražnil.“

Tak powjeda jena. Njeby to dobre a špomozne bylo ja jich wjele, bych to jich wjazb tak šjawnje žwědežili wo tym, kač tón Snjes drje džiwuje wodži, džiwnišcho pač hišcže pomha? Tak někotra nještroščina wutroba by drje trosčta pytała a namatka, tak někotra dwělowaza a šadwělowaza duřcha by drje sažo nadžije nabyła, tak někotra šlabušcha by k nowym mozami wozowala a dobywala. Sčto chych byč žwědk, dale, so tež dženkha hišcže wěrnosč je, sčtož steji Hebr. 13, 5 a Ps. 37, 19.

26. augusta.

Psched 110 lětami to bě, jako žo tu psches našche hona, wby a měšta wójska walachu. 26. a 27. augusta 1813 bijesche žo bitwa wokolo Drježdžan, kotruž Napoleon I. dobu. Šamžny džej, 26. augusta, šbi pač maršall Blücher Napoleonoweho maršalla Macdonalda pschi režy Ragbach w Schlesyřkej. Něšcto měžazow přejdy, 20. a 21. meje bijesche žo šnata bitwa wokolo Budyšchina, kotraž žo k dbychom Napoleona škoneži. Čžedojo a wowki wjedža powjedacž wo tym, kač žu jim staršchi powjedali wo tutych žrudnych čařach, jako žo žule a pschecželene wójska psches našchu domišnu walachu; psched woběmaj mějach husto došč jenak wulkeho štracha, došč njewjedžachu, sčto pschindže. Psched Ruřami roščěřkachu wjeřnjenje wokolo Matšeho Wjellowa

na psch. dele do hole. Tam žu pschebiwali se žwójbami, kotrež k tšchepotanjom wozafowachu, sčto šnadž mohlo to hišcže na nich pschincž, a k dyrkotanjom žebi myřlachu na dwór a statok. Mužojo a nanojo žebi šwěřichu, ja domišnu pohladacž, tola tu wohladaču druhdy žrudneho došč. Tak džěsche tež kotar jeneje wjeřki, kiž bě tež se swojej žwójbu do hole wucžekny hladacž, kač domach wokolo statoka a kotarnje steji. Bě jemu nusa; mandželšfa bě džě jemu šynka porodžila tam we khowanzy w holi. Šórku drzpiwšchi, k kotrejež mějesche wuhlad k domjazej wjeřzy, tutu tež wuhlada a tež — kur wysche njeje, haj runje wysche swojeho statoka, kotruž bě jemu wot šórki najbliže. A sčto bě? Ruřojo, wo kotrymž našchi stari powjedaja, so žu žebi wšcho móžne a njemóžne nanajšepje hlodžecž dali, běchu žo kotarjowych pežokow dohladali. Tuž chych žo jim mjedu. Tola pežokki žo jich njebojachu, wobarach žo se swojimi lebijemi a kalachu, sčtož móžachu. Tuž natožichu Ruřojo po wójnškim wachnuju wójnški šredš pschecžiwu tutym malym njepšchecželam: chychu pežokki wufuricž. Kač žu to šapocželi a sčto žu tam parali, njewěmy, ale kotarjež šlomjamu tšechu wysche pežolnizy žu tola pschi tym žobu šapalili. A tak žo šta, so kotar, na hórzy žo. wuhlada žwój žo palazy statok. —

To bě tehdy žrudny čař, hdyž bě wójna a pschecžel a njepšchecžel w kraju. A niz wjele poščžicho pschitwalichu žo k nowa wójska a walachu žo psches Žužizu. Bě to do wulkej bitwy ludow pola Lipska, kotraž žo bijesche wot 16. hač do 19. oktobra 1813. Dajmy žebi wo tym powedacž, wot našchich starych! A hdyž mamy nětkole tež wójnški čař, abo mojedla powójnški čař, nima my a njemějachmy tola njepšchecželške wójska tu a ani njewuřšchachmy hrimot bitwow. Njedyrbinu my to dženkha pschi wšchěm czežkim, sčtož naš tyčhi, tola džakowni byč Bohu Snjeskej, džakowni wozebje nětkole, hdyž k našchich honow žměmy domoj khowacž rjane, bohate žně. A njedyrbimy my to lubje rad wot tutych bohathych žnjowych darow žobudželicž tym, kiž hlodu tradaju w našchim kraju a cžerpja czežto po tym, sčtož poslednja wójna nam šawostajika. — Je dobre, wopominacž woboje, kač je a kač mohlo to byč, woboje, kač je a kač to běsche.

Zyrkej a štat.

Kač šhonimy, je němški wulkostatny minister wěž šchulškeho štrajka we Wostrowzu a wokolnych gmejnach wulkostatnemu žudej w Lipsku pschepodač, so by tutón wěž tak bóršy hač móžno roščudžik. To je tež šawěcže musno žyrkwje a nabožiny dla a runje tak šchule a džecži dla. —

Kač tydženja, hižo našpomnichmy, je žo šakška wyschnosč ja to wuprajika, so mataj po šakonju tež prezidentu krajneho konsistorija D. dr. Böhme a krajny biskop D. Šhmels wot šastojnštwu wotšupicž, došč štaj wobaj wot šakonja postajenu starobu dozpiloj. Konsistorium žo pomola na to, so je tole pschecžiwó wulkostatnej wustawje a pschecžiwu šakšemu konsistorialnemu šakonjej; po jeho namořwenju je žo tež hižo wulkostatna wyschnosč tuteje wěžy dla na šakštu wyschnosč wobročika. Šakška žyrkwina wyschnosč je postajika, so mataj wobaj wjednikaj našcheje žyrkwje žwoje šastojnštwu tola dale šastawacž, doniž njeje wěž doročudžena.

Wóšli šmjerče.

W starodatnych čařach běsche žylny hobr. Sdyž jemu po dróžy džěsche, škoczi jemu njewěny muž psches pucž wofajo: „Šejda! žaneje štopy dale!“

„Schtó chzeš, ty krawce!“ zawola hobr, „ja móžu cze s por-
stomaj rosmjaje!“

„Schtó ty by?“ praji hobr dale.

„Ja bym bymierz a mi nichtó napschecziwo stupicz njeniže
a tež ty dyrbiš mi pošluchacz“, wotmolwi tamón.

Tola hobrski muž wobarasche so bymierz, wojowasche s njej a
dyri ju taš, so ta k semi padže a so wjazny šhrabacz njenižešche.

„Schtó dha budže na šwěcže“, praji wona, „hdž jow ležo
wostanu? Nihtó njewumrje a semja budže taš polna ludži, so
šebi nobi wotteptaja.“

Wjes tym pschindže mlody hólz, stromy a wješety po šantš-
nej drošy a špěwasche šebi pšěnicžku. Šdyž tam pschebiteho ležo
wuhlada, džěšche k njemu, šběže jeho a cžabasche, doniž jaš k mozh
njepšchindže. —

„Ale wěš ty tež, šchtó ja bym“, rjekny zšobnit, „a šonu
by jašo na nobi pomha!“

„Ně“, wotmolwi mlodženz, „ja tebje najejnaju.“

„Ja bym bymierz a nikoho ani tebje njepšchelutuju. Šo
paš by wjedžaj, so bym džakowna, lubju czi, so po tebje nje-
nadžizy njepšchindu, ale prjedy šwojich šlužobnikow póšezelu.“

„Nó“, praji mlodženz šam pšči šebi, „tola pschezo derje,
so wěm, hdy pschindžesč, s najmjejšča bym šebi taš psched tobu
wěšty.“

Džěšče dale, bě wješety a njemyšlesče šebi wjazny na
šmierz. Ale mlodženz a strowosč njetrjajesčtej dolho a dny cžez-
keje šhorosče a bolosče na njeho pschindžechu.

„Njewumru, doniž bymierz prjedy šwojich póšlow njepé-
šezelu“, rjekny w šhorosč. „Šdy by jeno šhorosč a jeje ške dny
nimo byle.“

Šdyž bě wotšhorit, poča jašo kaž prjedy živy kycz we
wšchěch wješelach. Něhdy šlepašče jeho něchtó na ramjo a rón
so wobroczi a wuhlada bymierz sa šobu, kotraž jemu praji: „Šój
so mnu, pošlednja hodžinka twojeho žiwjenja je so pschiblizila.“

„Schtó?“ hóršasče so tamny cžlowješ, „takle dopjelniš
ty šwoje šlowo? Nješty mi šlubila, so prjedy hač pschindžesč,
šwojich póšlow še mni póšezesč? Njeješty hač dotal hiščeže
žaneho widžal.“

„Budž s měrom“, wotmolwi bymierz, „nješty czi jeneho
póšla po druhim šlaka? Njeje šhorosč sa šhorosču pschibčila?
Šo šu moji póšli a njeje cze nimo teho dženi jako dženi na mój
pschibhad napominal?“

Tamny cžlowješ njewjedžesče ničšo wotmolwicž a poda so
do wole bymierz.

Š bliska a s daloka.

— W **Cisenachu**, hdžez našch Luther něhdy do šhule šhodže-
šche, šhadžowachu so 19. augusta šastupjerjo lutheriškeho wěry-
wusnacža s žyšeho šwěta; bě to tón taš mjenowany „Konvent
lutherišch s žyšeho šwěta“. Š 21 krajow so tam wjednižy luther-
šch šetkach s wjednitom lutheršch Němskeje. Šiši tutej šlad-
nosčzi bu tam pokazana wustajenža biblije, kotraž bu tam w jeje
wšchelach rukopišach, cžičezach, pscheložach pokazana. Kon-
ventej pschilamtuje so 26. augusta wošebita Boža šlužba sa mlo-
džinu.

— **Šnutšlowne mišionštvo**, wo kotrehož wobšchěrnny boha-
tym a žobnowanym džěle tydženja we šopješku něšcto cžitasche,
wobroczi so šěšča bóršy na žyly kraj, wošebje paš na ratarštvo
a industriju, s proštwu niz wo pjenješy, ale wo to, so bychu ratar-
rjo škutki šchěšezanskeje lubosče, kotrež šu do „šnutšlowneho

mišionštwa šjednocžene“, podpjerali s žyrobu, šajšuz je polo-
dawa, a industrielni s wupłodami šwojich džělatniow. Ša tuto
wšchnje šu je wšchelach wošadow hižo nětkole pschezo pomhali,
a tuto wšchnje pomhanja je šěšče hač to pschēs pjenješy nětkole
w tutym cžasu, hdžez šu našče papjerjane pjenješy dženi a mjenje
winojte. Wošebity wopox sa nusu šnutšlowneho mišionštwa,
kaž hižo dwójzy, so šěšča nješbēra. Želešniza wošy hiščeže hač
do šónza tuteho šeta wšchitke tajke twory a druge dary darmo.
Dary maja so najšepje na šarach abo druhich poštajenych měst-
nach šhromadžez a potom šhromadnje dale ššacz, abo tola so
s najmjejšča šisty sa želešnizu šhromadnje pschēs šararjow wob-
štaraju. Dalšcheho a dróbnišcheho šnutšlowne mišionštvo wo
tutej naležnosčzi hiščeže wošewi. — Tuž rēša, na pomó,
pschincž tym, kotřiz šu šobu czi najbóle wobžarowanja hódni we
rašchim ludu a šobu najbóle pomozny potřebni; nimaju woni
tola šamo žyšče strowoty ducha a cžěla, šu tola šědni a šrašni
a šewak we wošebitych nusch. Tydženišči šapš wo wustawach
a domach a džělaczerjach a džělaczerkach šnutšlowneho mišion-
štwa pokazje tebi tola došladnje došez, šak wulka sa nusa a šak wulke
to džělo a šak wulka tuž tež pomoz byčž dyrbi!

Dary sa „Bombaj Šób“.

Šacz dotal šu darili	601 940 hr.
Dalšče dary:	
J. Šk. we Wulkej Dubrawje	1 100 hr.
K. Šchranim w Bolborzach	5 000 „
K. Šchimant w Brětni	4 000 „
G. Š.	50 000 „
M. M. s Hodžiškeje wošady	50 000 „
še Ššlepjanškeje wošady pschēs š. šararja Šandrika	20 000 „
s Bulčezanskeje wošady pschēs š. šararja Mjētmu	55 000 „
Wšcho šhromadže	787 040 hr.

— **Šistowanje.** Š. w. Š. ša 14. po Šr. — Š. w. Š. ša
15. po Šr.

— **Šorjedženka.** W nastawku wo ššhadžowanzy wo pošled-
njem cžišle šu so nětkore nylate gramatiške kaž tež druge šmyški
štale, kotrež šu tu šorjedža. Dyrbi wěšo na 3. a 42.
rjadzy město „šosčow“ — šosčzi, na 11. rjadzy město „šwoje
šobustawy“ — je šo šobu šta w ša na 31. rjadzy město „šamo-
špěwarška“ — šam os špěwarški rēšacz. Dale je mjeno wo-
weho šekretarja niz Šensel ale Šencžl a Šrodžišchčamški knjes
šantor njerēša Šētrak ale Šētrk. Riota.

Biblija — cžas — cžlowješ.

36. tydžen, wot 2. septembra hač do 8. septembra.

- Šchyrnata njedžela po šwoj. Šr. Šap. š. 15, 6—12. —
šh. 424. — 1. Šor. 1, 1—18.
- Šondžela. Šj. 132. — šh. 10. — 1. Šor. 1, 18—31.
- Wutora. Šj. 133. — šh. 850. — 1. Šor. 2
- Šsrijeda. Šj. 134. — šh. 321. — 1. Šor. 3, 1—11
- Šchwörtk. Šj. 135. — šh. 318. — 1. Šor. 3, 11—23
- Šjattk. Šj. 136. — šh. 319. — 1. Šor. 4, 1—13
- Šsobota. Šj. 137. — šh. 401 — 1. Šor. 4, 14—21.

Šamolwity redaktor: šarar Šyrgacz w Šošaczach.

Čžišchč Ššmolerjež knižičišchčezēnje a knižatnje,
šap. družštvo s wobmj. rukowanjom w Šudžišinje.